

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

Sąd w niewłaściwy sposób zastosował art. 81 ust. 1 WE, przeinaczył dowody, nie zachował przepisów proceduralnych dotyczących oceny dowodów i naruszył ogólną zasadę domniemania niewinności zagwarantowaną w art. 48 Karty praw podstawowych, rozstrzygając, że nie można uznać, iż Komisja stwierdziła niezgodnie z prawem, że strony uczestniczyły w uzgadnianiu cen „do 2002 r”. Ponadto Sąd nie uzasadnił w wystarczający sposób wspomnianego orzeczenia.

Sąd w niewłaściwy sposób zastosował art. 81 ust. 1 WE, przeinaczył dowody i nie zachował przepisów proceduralnych dotyczących oceny dowodów, a w szczególności naruszył zasadę „ne ultra petita”, prawo do rzetelnego procesu i prawo do obrony (prawa do bycia wysłuchanym), orzekając, że strony mogą być uznane za odpowiedzialne za system nadzoru i mechanizm rekompensat a zatem nie ma konieczności zróżnicowania kwoty wyjściowej grzywny.

Sąd naruszył podstawowe prawo stron do rozpatrzenia ich sprawy w rozsądnym terminie.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-386/10, Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG

(Sprawa C-604/13 P)

(2014/C 24/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG (przedstawiciele: H. Janssen und T. Kapp, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-386/10 i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r., sprawa COMP/39.092 — Instalacje sanitarne do łazienek, w zakresie w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie;

— posiłkowo odpowiednie obniżenie wysokości grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w zaskarżonej decyzji;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na pięciu następujących zarzutach:

Sąd naruszył po pierwsze art. 23 ust. 3 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, zasadę określoności, zasadę równego traktowania oraz zasadę proporcjonalności, dokonując wykładni art. 23 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1/2003 jako górnego limitu i tym samym zaprzeczając niezgodności z prawem ustalenia kwoty grzywny przez Komisję oraz pozbawiając się możliwości obniżenia kwoty grzywny w prawidłowy sposób.

Po drugie, Sąd naruszył art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż nie dostrzegł niezgodności z prawem wytycznych z 2006 r., które nie uwzględniają czasu trwania i wagi naruszeń w przypadku przedsiębiorstw produkujących jeden produkt.

Po trzecie, Sąd nie dostrzegł, że pozwana powinna była wykonać swoje uprawnienia dyskrecyjne zgodnie z pkt 37 wytycznych z 2006 r. w taki sposób, że dla przedsiębiorstw produkujących jeden produkt powinna była ustanowić kwotę grzywny poniżej granicy 10 %.

Sąd naruszył ponadto zasadę niedziałania prawa wstecz, uznając obliczenie grzywny przez pozwaną na podstawie wytycznych z 2006 r. za zgodne z prawem.

Poza tym Sąd dopuścił się naruszeń prawa przy obliczaniu kwoty grzywny nałożonej na skarżącą, a mianowicie w odniesieniu do zasięgu geograficznego, udziału tylko w jednej z trzech grup produktów i podrzędnej roli skarżącej.

Sąd naruszył w końcu zasadę rozsądnego czasu trwania postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-497/07 CEPSA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Compañía Española de Petróleos (CEPSA), S.A.

(Sprawa C-608/13 P)

(2014/C 24/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Compañía Española de Petróleos (CEPSA), S.A. (przedstawiciele: adwokaci O. Armengol i Gasull i J.M. Rodríguez Cárcamo)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- dopuszczenie odwołania i wydanie rozstrzygnięcia co do istoty sporu, bez odsyłania sprawy do Sądu;
- uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim w pkt 1 sentencji oddalono w nim skargę CEPSEY o stwierdzenie nieważności, oraz w zakresie, w jakim w pkt 3 sentencji CEPSEY została obciążona kosztami postępowania, ale utrzymanie w mocy pkt 2 sentencji, w którym oddalono żądania Komisji, a w konsekwencji zmiana decyzji Komisji C(2007) 4441 wersja ostateczna z dnia 3 października 2007 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 [WE] [sprawa COMP/38.710 — Bitum (Hiszpania)] poprzez obniżenie kwoty grzywny według uznania Trybunału;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Naruszenie prawa** (art. 263 akapit drugi TFUE w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1⁽¹⁾ w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej). Według wnoszącej odwołanie naruszenie systemu językowego w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów w postępowaniu w dziedzinie konkurencji stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, które powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności wydanej ostatecznie w tym postępowaniu decyzji, nawet jeśli owo naruszenie nie miało wpływu na korzystanie przez przedsiębiorstwo z prawa do obrony. Ponieważ w zaskarżonym wyroku nie stwierdzono nieważności spornej decyzji, czego żądała wnosząca odwołanie, Sąd naruszył art. 263 akapit drugi TFUE w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.
- 2) **Poważne przeinaczenie faktów** polegające na tym, że w wyroku uznano, że wnosząca odwołanie dobrowolnie zgodziła się na to, aby pismo w sprawie przedstawienia zarzutów zostało jej przedstawione w języku innym niż jej język ojczysty i że wystosowanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w tym języku nie naruszyło jej prawa do obrony.
- 3) **Naruszenie prawa (naruszenie zasady proporcjonalności)**. W wyroku nie wzięto pod uwagę okoliczności, że działalność w zakresie produkcji i dystrybucji bitumu penetrującego stanowi bardzo niewielki procent łącznego obrotu wnoszącej odwołanie, traktowanej jako grupa przedsiębiorstw. Zastosowanie domniemania spółka dominująca/spółka zależna nie wyklucza zastosowania zasady proporcjonalności w sposób zgodny z jej interpretacją utrwaloną w orzecznictwie Trybunału (sprawa Parker Pen⁽²⁾).
- 4) **Naruszenie prawa** [art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia

w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 [traktatu], zwanego dalej 'rozporządzeniem nr 1/2003'⁽³⁾, w świetle art. 261 TFUE]. Sąd odmówił zbadania, czy jego zwłoka w wydaniu zaskarżonego wyroku stanowi naruszenie zasady rozsądnego terminu, naruszając tym samym art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, w świetle art. 261 TFUE.

- 5) **Naruszenie prawa** (art. 41 ust. 1 i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽⁴⁾). Sąd oddalił argument CEPSEY, że zostało naruszone jej prawo do rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie, ustanowione w art. 41 ust. 1 i art. 47 drugi akapit Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także w art. 5 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka. Niniejsze postępowanie trwało ponad jedenaście lat. Postępowanie przed Komisją trwało pięć lat, zaś w samym postępowaniu przed Sądem od zakończenia etapu pisemnego do rozpoczęcia etapu ustnego upłynęły ponad cztery lata.
- 6) **Naruszenie prawa** (art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem). Sąd obciążył wnoszącą odwołanie całością kosztów postępowania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, mimo że podniesione w tym postępowaniu żądania Komisji także zostały oddalone w sentencji wyroku Sądu. W konsekwencji w zaskarżonym wyroku naruszono uregulowania dotyczące kosztów postępowania zawarte w art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. 1958, 17, s. 385 (wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz.1, t. 1, s. 3).

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 1994 r. w sprawie T-77/92 Parker Pen przeciwko Komisji, Rec. s. II-549, pkt 94, 95.

⁽³⁾ Dz.U. 2003, L1, s. 1 (wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz.8, t. 2, s. 205).

⁽⁴⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-378/10 Masco Corp. i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 listopada 2013 r. przez Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe, Hansgrohe BV, Hansgrohe, Hüppe GmbH, Hüppe GmbH, Hüppe Belgium i Hüppe BV

(Sprawa C-614/13 P)

(2014/C 24/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe, Hansgrohe BV, Hansgrohe, Hüppe GmbH, Hüppe GmbH, Hüppe Belgium, Hüppe BV (przedstawiciele: D. Schroeder, Rechtsanwalt, S. Heinz, Rechtsanwältin, J. Temple Lang, Solicitor)